

HISTORIKY Z IVY HILLU • 3

JULIE
KLASSENOVÁ

NEVESTA
Z IVY GREENU

NEVESTA
Z IVY GREENU

HISTORKY Z IVY HILLU • KNIHA TRETIA

NEVESTA
Z IVY GREENU

JULIE
KLASSENOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2018 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

The Bride of Ivy Green

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2020

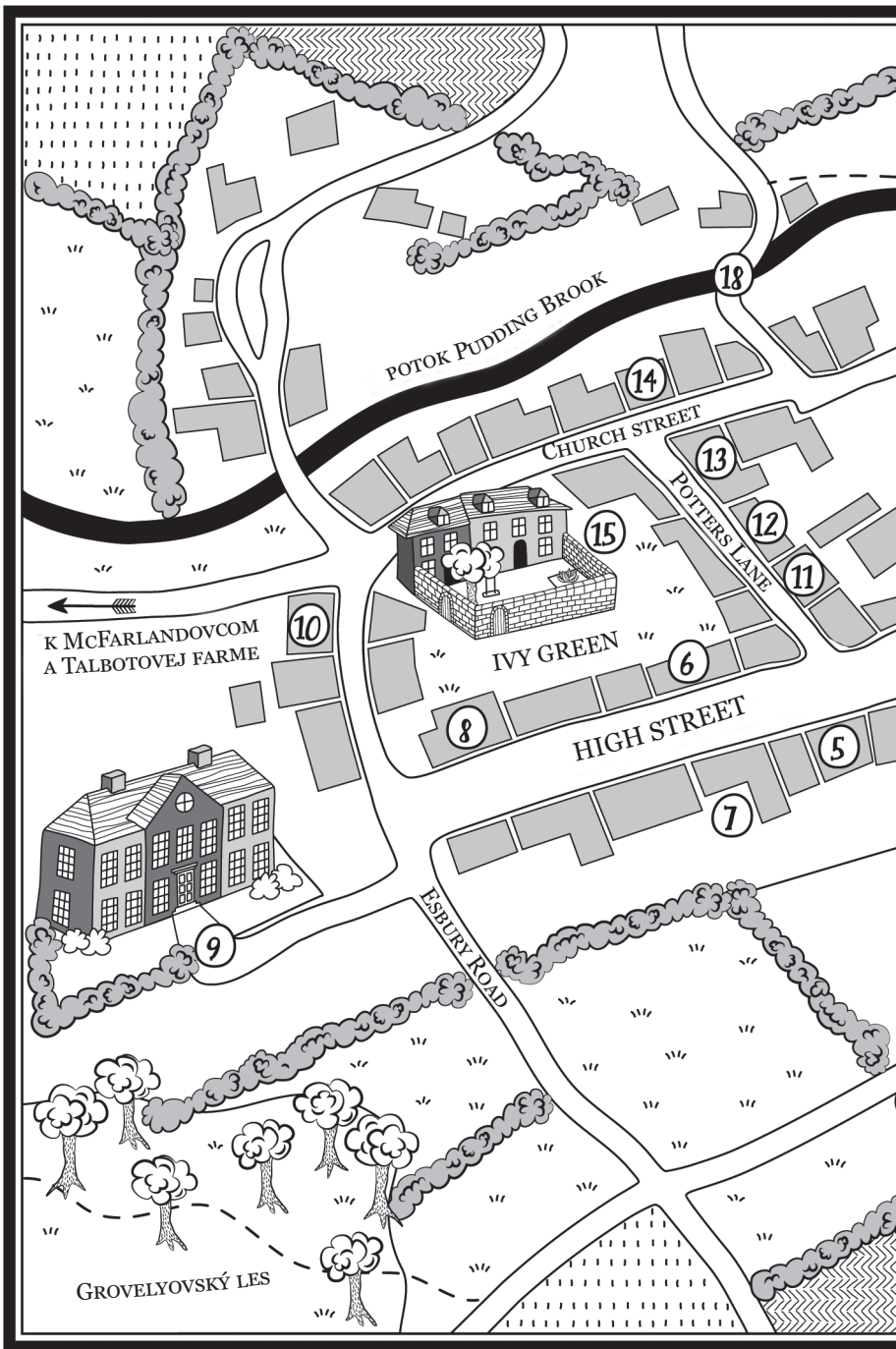
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-42-3

Karen Schurrerovej.

*Som vďačná za tvoje schopnosti, lásku k príbehom,
podporu a povzbudenie počas všetkých tých rokov, čo píšem.
Je to požehnanie mať ťa za priateľku aj za redaktorku.*

POTOK PUDDING BROOK

CHURCH STREET

POTTERS LANE

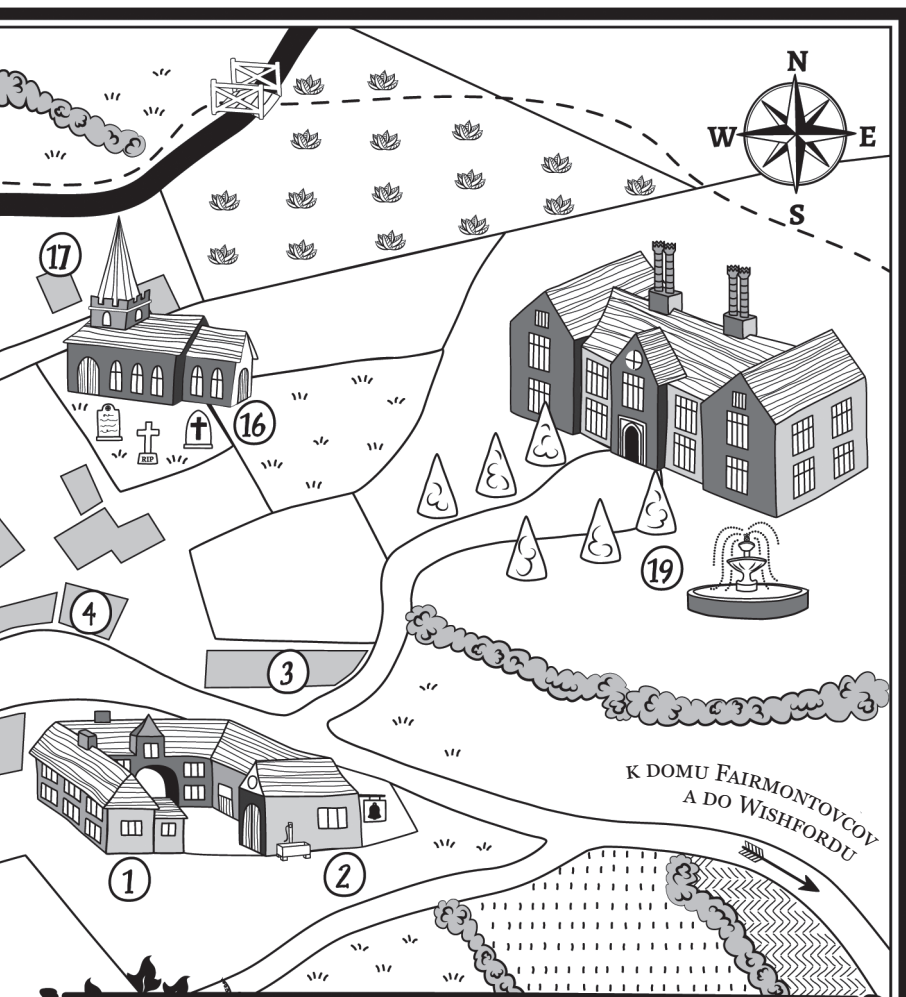
HIGH STREET

ESBURY ROAD

K MCFARLANDOVCOM
A TALBOTOVEJ FARME

IVY GREEN

GROVELYOVSKÝ LES

IVY HILL

- 1 – hostinec Zvon
- 2 – stajne hostinca
a dom správcu
- 3 – kolár
- 4 – kováč

- 5 – obchod pána Pratera
- 6 – krajčírská dielňa
- 7 – lekárň
- 8 – banka
- 9 – Thornvale

- 10 – chudobinec
- 11 – väzenie
- 12 – spoločenská miestnosť
- 13 – krčma
- 14 – pekáreň
- 15 – Ivy Cottage
- 16 – kostol
- 17 – fara
- 18 – Konský most
- 19 – Brockwell Court

MADAME VICTORINE
(Z PARÍŽA)

Dámska krajčírka
Stratford Place, Hastings

– *WestSussex Advertiser*, približne 1850

E. CLAPHAMOVÁ,
DÁMSKA KRAJČÍRKA

Chce informovať dámy z Leedsu a jeho okolia,
že práve dostala rôzne módné odevy z Londýna,
ktoré im ukáže,

a ony ju poctia svojimi požiadavkami.

Dúfa, že svojou výhradnou pozornosťou
voči dámam si získa ich priazeň.

Hľadajú sa tiež dve učnice.

– *The Leeds Intelligencer*, 1798

POLITOV ZVERINEC,

nesporne najveľkolepejšia, najväčšia a kompletná zbierka
vzácných a najkrajších zvierat, ktorá cestuje po celom svete,
otvára svoje dvere verejnosti.

Posledným prírastkom je jednorohý kôň Nilgau,
všeobecne považovaný za najelegantnejšieho
štvornožca Hindustánu.

– *Perthshire Courier*, 1816

KAPITOLA
PRVÁ

FEBRUÁR 1821

IVY HILL, WILTSHIRE, ANGLICKO

Mercy Groveová už viac nemohla odkladať túto citlivú záležitosť. Jej brat sa nedávno oženil a čoskoro sa vráti zo svadobnej cesty priamo do Ivy Cottage, ktorú Mercy a teta Matilda dlho považovali za svoj domov.

Pán Kingsley spolu s jedným zo svojich synovcov premiestnili police s knihami do budovy banky a ľudia si aj naďalej budú môcť knihy odtiaľ požičiavať. Salón bude opäť slúžiť svojmu pôvodnému účelu. Bolo načase, aby sa to isté stalo aj s jej triedou.

Sluha už odniesol lavice, glóbusy a učebnice na povalu a v miestnosti zostala len Mercina obľúbená tabuľa.

Zmierila sa s tým, že ju treba zvesiť, a poprosila pána Basua, aby to urobil, ale on zostal stáť pred tabuľou s rukou pritisnutou na ústach a z celej jeho bledohnedej tváre vyžarovala neistota. Ospravedlňujúco sa na ňu pozeral.

„Ak sa zlomí, tak sa zlomí,“ povedala Mercy bezstarostnejšie, ako sa v skutočnosti cítila. Pripomínala si, že už nie je učiteľka, ale bez ohľadu na to by chcela, aby tabuľa zostala v jednom kuse. Keby náhodou.

Spomenula si, ako ju otec utešoval. „Viem, že škola ti bude chýbať. Možno budeš jedného dňa učiť Georgeove deti.“ Keďže ten sa oženil len nedávno, uplynie niekoľko rokov, kým bude mať synovca alebo neter, ktoré by mohla učiť.

Niektó zaklopal na dvere. Pán Basu sa rozbehol otvoriť. Očividne sa mu uľavilo, že môže túto úlohu odložiť.

O chvíľu nakukla do triedy jej teta. „Mercy, je tu pán Kingsley.“ „Áno? Nevedela som, že ho čakáme.“

„Spomenula som mu, že si nevieš rady s tabuľou, a on sa ponúkol, že pomôže.“

„Teta Matty, už sme pána Kingsleyho zaťažovali až príliš. Nemali by...“

Než stihla dopovedať svoju námietku, teta otvorila dvere dokorán. Vysoký Joseph Kingsley stál za ňou s klobúkom v ruke. Blondavé vlasy mal ešte vlhké po kúpeli.

„Ránko, slečna Groveová.“

Mercy sa chytila za krk. Zbadal, ako sa jej odrazu zrýchlil tep? Hrala sa so šatkou, ktorou mala zakrytý výstrih. „Pán Kingsley, ďakujem, že ste prišli. Nepotrebuju vás vo Fairmonte?“

Pokrčil širokými plecami. „Bratia sa bezo mňa jedno dopoludnie zaobídu. Okrem toho, keď je pán Drake teraz tak často preč, nemáme veľa práce.“

Pán Drake išiel rodičom predstaviť Alice a Mercy ich od návratu ešte nevidela. Dievčatko jej veľmi chýbalo.

Teta Matilda, ktorej v očiach tancovali veselé iskričky, vycúvala z miestnosti. „Teraz, keď je tu pán Kingsley, skontrolujeme s pánom Basuom, či pani Timmonsová nepotrebuje pomoc v kuchyni.“

Až príliš nápadné, pomyslela si Mercy a cítila, ako jej horia líca. Pán Kingsley urobil krok vpred a dvere sa za ním zavreli.

„Počul som, že ste cez prázdniny cestovali. Prišiel som vás raz navštíviť a našiel som tu len pána Basua.“

Pán Kingsley prišiel na návštevu? Mercy ho odvtedy párkrát videla, ale nikdy to nespomenul, hoci je pravda, že zakaždým s ním bol jeho synovec. „Mrzí ma, že sme sa minuli. Potrebovali ste niečo?“

„Nič konkrétne. Len som sa chcel opýtať, ako sa vám darí a či ste mali pekné Vianoce.“

„To bolo od vás milé. Strávili sme s tetou Matildou pár dní s mojimi rodičmi a potom sme išli na sever na bratovu svadbu.“

„Cestovali ste *len* s rodičmi a tetou?“ opýtal sa.

„Áno. Prečo?“

Sklonil hlavu a v rukách krútil klobúk. „Spomínam si, že svojmu nápadníkovi ste chceli dať do Vianoc odpoveď.“

Od hanby sa jej opäť rozohoreli líca. Prečo zatažila pán Kingsleyho svojimi sľubmi?

„Aj som mu odpovedala.“

„Môžem sa opýtať, ako ste mu odpovedali?“

Ukázala na prázdnu miestnosť. „Keďže vypratávame moju triedu, aby sa sem mohli nasťahovať noví páni, malo by to byť jasné.“

Zamračil sa a Mercy okamžite oľutovala svoj príkry tón. „Prepáčte,“ povedala. „Viem, že zatrpknutosť mi nesvedčí. Myslela som si, že som sa so situáciou zmierila, ale zjavne mi to ešte chvíľu potrvá.“

„Rozumiem. Nechcel som nič predpokladať. Profesor musel byť veľmi sklamaný.“

„Neviem. Odpísal mi, že odchod do dôchodku odsunul o ďalší semester. Asi si myslíte, že odmietnuť ho bolo odo mňa hlúpe. Aspoň moji rodičia si to myslia.“

„Nemôžem povedať, či to bolo múdre alebo nie. Nie je mi to ľúto, len ma to prekvapilo. Vaša matka tvrdila, že je pre vás ten pravý. Vzdelaný a sčítaný oxfordský učiteľ. V našej dedine nie je takých ľudí veľa.“

Sklopila zrak. „Uistujem vás, že nie som taká náročná.“

„Mali by ste byť. Zaslúžite si to najlepšie, slečna Groveová.“

Mercy zaskočil jeho vážny tón. Chce jej dvoriť? Keď však konečne našla odvahu pozrieť sa mu do tváre, rýchlo odvrátil pohľad.

Mercy prehltla. „A vy, pán Kingsley?“

„Ja? Nikdy by som sa neodvážil pomyslieť na to, že ja, taký nevzdelaný...“

„Myslela som, či ste mali pekné Vianoce.“

„Aha,“ očervnel. „Ja... áno. Strávil som Vianoce s rodičmi a bratmi a nakoniec som bol s... v Basingstokeu.“

„Basingstoke? S rodinou vašej ženy?“

Prekvapene sa na ňu pozrel.

Rýchlo začala vysvetľovať. „Spomínali ste, že tam ste stretli svoju manželku.“ A, pripomenula si Mercy, tam aj zomrela pri pôrode spolu s dieťaťom len rok po svadbe.

Zdvihol ruku a poškriabal sa po krku. „Správne.“ Potom sa prudko otočil k tabuli na stene. „Podme sa teda pozrieť, ako toto zvesíme.“

Keď Mercy videla jeho rozpaký, oľutovala, že spomenula jeho ženu.

Podišiel k tabuli a prstami prešiel po ráme. „Budem sa snažiť, ale tá tabuľa je krehká. Je veľké riziko, že pukne.“

„Chápem. Verím vám. Ak to nedokážete vy, potom nikto.“

„Pokúsím sa splniť vaše očakávania, ale s tabuľami nemám veľa skúseností. Keď začnem rám oddeľovať od steny, budem potrebovať pomoc. Možno by mohol pán Basu.“

„Áno. Pôjdem mu to povedať.“

Pán Basu neochotne nasledoval Mercy do triedy. Potichu za ňou kráčal v špicatých kožených topánkach, potom sa postavil na druhú stranu tabule a čakal na inštrukcie. Pohľadom prechádzal z pána Kingsleyho na ňu a späť. V jeho tmavých očiach sa zračila nielen zvedavosť, ale aj prenikavá inteligencia.

Pán Kingsley vzal z kufríka s náradím páčidlo. Potom sa na ňu obidvaja muži naraz pozreli.

„Ste si istá?“ opýtal sa pán Kingsley.

Tie tri slová mali oveľa hlbší význam.

Dokázala len prikývnuť. Keby prehovorila, asi by sa jej zlomil hlas, a dnes sa nemalo zlomiť nič. Ani hlas, ani tabuľa.

Pán Kingsley jej hľadel do očí trochu dlhšie, potom kývol na pána Basua.

„Držte váš koniec pevne, ja to začnem páčiť odtiaľto.“

Pracovali potichu, komunikovali pohľadom a drobnými gestami.

Mercy zadržovala dych, keď pán Kingsley opatrne a pomaly páčil. Keď sa dostal do posledného rohu, ozvalo sa prasknutie a na jednej strane sa objavila dlhá, zubatá prasklina.

„Dočerta,“ zamrmlal.

Pán Basu zahrešil vo svojom materinskom jazyku.

Mercy si priložila ruku k ústam. Mala pocit, akoby jej tá prasklina prechádzala priamo cez srdce.

Pán Kingsley sa na ňu spoza pleca skormútene pozrel. „Slečna Groveová, mrzí ma to.“

„Nie je to vaša chyba. Vlastne s ňou aj tak nemám žiadne plány.“

Opatrne vytiahol prasknutú časť a potom obaja muži zdvihli rám. „Kde to máme dať?“

„Dajme to na povalu.“ *Tam, kde sú odložené všetky moje nádeje a sny.* Mercy si pripomenula, že Boh nesľúbil ľahký a šťastný život. Sľúbil pokoj a radosť a tých sa bude pevne držať. Nejakou.

Na druhý deň ráno pomáhali Mercy s Matildou služobníctvu so skorým jarným upratovaním, aby pripravili Ivy Cottage pre nových obyvateľov. Práce mali veľa a bolo ich málo.

Becky Morrisová sa ponúkla, že vymaľuje steny bývalej triedy. Po odstránení tabule sa ukázalo, aké sú vyblednuté. Mercy chcela ušetriť pána Basua od umývania okien, pretože už nebol najmladší, tak si požičala rebrík a najala jedného z Mullinsových chlapcov, aby ich umyl. Urastený chlapec, ktorý si vždy hľadal nejakú prácu navyše, pomohol tiež pánovi Basuovi zniesť z povaly spálňový nábytok po starých rodičoch.

Rodinný rozpočet bol po toľkých výdavkoch navyše trošku napnutý, tak jedávali skromnejšie, dávali si menšie porcie mäsa a extravagantnejšiu večeru plánovali na privítanie Georgea a Heleny v ich novom domove. Na matkin návrh zamestnali k pani Timmonsovej pomocnicu do kuchyne. Otec tiež prisľúbil, že im zvýši finančnú podporu, ale ešte tak neurobil. Mercy dúfala, že to bude čoskoro, keďže už nemala žiadny príjem zo školy.

Neúnavne pracovali až do dňa ich príchodu. Novomanželia mali prísť o štvrtrej. O pol štvrtrej bola pani Timmonsová úplne prepotená a červená od námahy za horúcim sporákom a nová

pomocnica Kitty McFarlandová vyzerala, že sa každú chvíľu rozplače. Agnes Woodbeadová behala medzi kuchyňou a jedálňou, prestierala najlepšie striebro a aranžovala na stôl kvety zo skleníka pani Bushbyovej.

Aj Mercy s Matildou pobehovali, naprávali veci, čo boli nakrivo, a upravovali drobnosti vo vynovenej manželskej spálni. Mercy položila na nočný stolík vázu s kvetmi, ubezpečila sa, že vypraté uteráky sú pekne prevesené cez stojan, na stole uhladila čipkovaný obrus od slečny Cookovej.

Izba bola čoskoro ako zo škatuľky, ale pohľad do zrkadla, okolo ktorého Mercy prechádzala, jej prezradil, že ony nie sú.

„Teta Matty, daj si dolu zásteru. Budú tu čo nevidieť.“

Matilda si Mercy premeriavala pohľadom: „Aj ty by si sa mala prezliecť a učesať, drahá.“

„Možno by sme sa mali prezliecť obidve.“

Matilda ochotne súhlasila. Prikývla, ale jej neprítomný pohľad Mercy prezradil, že z novoprišielcov je nervózna rovnako ako ona.

Odišli do svojich izieb a navzájom si pomohli obliecť vhodnejšie šaty na privítanie hostí. Mercy sa potom rýchlo učesala, nanovo pozapínala sponky vo vlasoch a otočila sa na tetu.

„Môže byť?“

„Veľmi pekné. A ja?“

Mercy si ju postupne prezerala. Tvár červená od rozrušenia, svetložlté nmoderné šaty, jemné, sivé vlasy s kučierkami. Vybrala jej z nich zablúdenú pavučinu a trochu napravila šaty. „Dokonalé. Pamätaj, že sa musíme správať čo najlepšie. Teraz sme tu hostia my.“

Matilda prikývla. „Budem sa snažiť.“

Keď dorazil prenajatý kočiari, Mercy s tetou zostali v hale, zatiaľ čo pán Basu vyšiel von, aby hostí privítal. Vyzeral elegantnejšie ako zvyčajne – mal perfektné vyžehlené sako s vysokým golierom a tradičné voľné nohavice. Na hlave mal ako vždy ľahkú bavlnenú čiapku.

Z okna sledovali, ako kočiš zostúpil o schodík nižšie a otvoril dvere na kočiari. Potom vyskočil späť k batožine a začal uvoľňovať kufre a tašky a podával ich pánovi Basuovi. Mercin vysoký brat

vystúpil prvý a otočil sa späť, aby pomohol svojej pôvabnej manželke. Vo fialovo-zlatých cestovných šatách a modernom klobúčku Helena vyzerala ako kráľovná. Pozrela sa na Ivy Cottage a, ak sa Mercy nemýlila, dom na ňu veľmi nezapôsobil.

Stiahol sa jej žalúdok. V duchu sa pomodlila, aby toto prvé stretnutie prebehlo hladko a aby Helena schválila sluhov, ktorí mali obavy o svoje zamestnanie, ak sa novej panej nebudú páčiť. Potom z kočiara vystúpila ešte jedna žena, tmavovlasá v praktických čiernych šatách. V rukách mala niekoľko škatúľ. Mercy si domyslela, že je to Helenina komorná. Dúfala, že Agnes nezabudla pripraviť izbu hneď vedľa Heleninej.

Srdce jej prudko bilo. *Si blázon, veď je to len tvoj brat s manželkou.* Netreba sa ničoho báť. Teta Matty ju pevne držala za ruku.

Mercy sa načiahla, aby otvorila dvere, ale Matilda ju nepustila, a hlavou ukázala na Agnes – v jej najlepších šatách s čistučkou zásterou –, aby otvorila ona. Teta má pravdu. Na prvom dojme záleží. Žena ako Helena Maddoxová bude predpokladať, že dvere otvorí sluha. Určite by sa jej viac páčil vysoký sluha v livreji, ale nízka Agnes Woodbeadová alebo tichý pán Basu musia stačiť. Aspoň nateraz. Mercy premýšľala nad tým, či a kedy začne Helena robiť zmeny. Je to už jej domácnosť, ktorú bude riadiť podľa vlastného uváženia.

George vošiel do haly, vystrel ruky a široko sa usmieval. „Tak, sme tu.“

„Vitaj doma, George,“ usmiala sa na neho teta Matty.

George ich obe pobozkal na líce a potom sa obrátil k svojej žene. „Moju drahú manželku si pamätáte, pravda?“

„Samozrejme, že si ma pamätajú, George. Stretli sme sa na svadbe. A mám aj meno,“ poznamenala Helena pokojne.

„To áno, Helena. Hoci mne sa viac páči *pani Groveová*.“ Žmurkol na svoju ženu, ale ona jeho doberanie ignorovala.

„Rada tá opäť vidím, Helena,“ povedala teta Matty.

„Áno, vitaj v Ivy Cottage,“ doplnila ju Mercy. Všimla si, že pán Basu cez bočné dvere stále nosí dnu batožinu, a povedala: „Ukáž, Agnes ti vezme veci.“

Helena si prezrela jednoducho oblečenú Agnes a trošku sa zamračila. Mercy si pripomínala, že čo sa týka švagrinej, nemá byť predpojatá. Dúfala, že hoci Helen vyrástla v zámožnej rodine, nebude prehnane kritická alebo nebude problém vyhovieť jej.

Mercy sa na Helenu usmiala. „O chvíľu bude večera a určite si predtým budeš chcieť trochu oddýchnuť.“

„Večera... tak skoro? Ach, áno, sme vo Wiltshire s jeho roztomilými vidieckymi zvykmi. Sme zvyknutí večerať neskôr. Potrebujem si odpočinúť a prezliecť sa.“

Mercin úsmev začínal pohasínať, keď si predstavila, ako veľmi sa pani Timmonsová snažila o to, aby mala elegantnú večeru pripravenú včas.

Helena smerovala ďalšiu poznámku na Agnes: „A horúci kúpeľ, prosím.“

Horúci kúpeľ? Teraz? Keď je celý sporák pokrytý hrncami a panvicami a služobníctvo nestíha?

George sa pozrel najprv na jednu ženu, potom na druhú. „Drahá, nepočká tvoj kúpeľ? Cítim vôňu jedla a zbiehajú sa mi slinky. Už si ani nepamätám, kedy som naposledy jedol niečo od pani Timmonsovej. Poď, miláčik. Čas, keď sa podáva večera, môžeme zmeniť neskôr, ale keď je už všetko pripravené...“

Mercy zalial pocit vďačnosti k bratovi, ktorý sa v tej chvíli nezdal až takým cudzincom, ako vyzeral na svadbe. Bol to opäť ten brat, akého si pamätala.

Oči jeho ženy boli ľadovomodré. „Boh nás chráň, aby si zmeškal jedlo, drahý. Kúpeľ teda musí počkať. Ale budem potrebovať aspoň hodinu, aby som si oddýchla a prezliekla sa.“ Potľapkala Georgea po kabáte a pozrela sa na Mercy. „Manželstvo tvojmu bratovi svedčí, ako vidíš. Odkedy sme sa zasnúbili, pribral aspoň šesť kíľ. Na našej svadobnej ceste musel v každom meste vyskúšať všetky jedlá.“

Jej brat sa neisto usmial. „A prečo nie? Bola to vynikajúca príležitosť ochutnať jedlá rôznych regiónov.“

„Znie to výborne,“ súhlasila Matilda. „Tešíme sa, že nám porozprávate o vašej ceste.“

Novoprišelci vyšli hore, aby si oddýchli a prezliekli sa, a Mercy zatiaľ utekala do kuchyne informovať pani Timmonsovú, že večera sa posúva. Tá začala šomrať čosi o tom, ako to bude vyzeráť alebo chutiť po hodine zohrievania, a predpovedala, že nová pani ju rovno prepustí, keď jej naservíruje prepadnutý yorkshirský puding, ohrievané mäso a zrazenú omáčku.

„Pochopí to,“ povedala Mercy, aby ju upokojila. „Koniec koncov, ona to posunula.“

Aspoň dúfala, že pochopí. Kitty a Agnes boli ešte mladé a pravdepodobne sa im podarí nájsť si prácu, ale ak Helena prepustí Zeldu Timmonsovú alebo pána Basua, ťažko si nájdú niečo nové – pani Timmonsová pre svoj vek a pán Basu preto, že je cudzinec v krajine, ktorá nie je vždy otvorená ľuďom s inou farbou pleti. Obidvaja sú však zodpovední a pracovití. Dúfala, že Helena na to príde.

O hodinu neskôr prišla Mercy k jedálni a sledovala, ako švagríná schádza po schodoch v žiarivej modrej róbe s vysokým čipkovaným golierom. Drobná žena mala svetlú pleť a pekné patricijské črty. Teraz sa tvárila veľmi formálne, ale keď bola malá, určite vyzerala ako anjelič s blond vláskami. Mala prepracovaný účes so zapletenými vlasmi a na čelo jej dopadali drobné kučierky, ktoré vyzerali ako strapce zo závesu.

Mercy si v jej prítomnosti pripadala veľká, neelegantná a nevhodne oblečená. Helena si ju kriticky premerala. Možno jej pohľad nebol úplne kritický, ale všimla si v ňom minimálne ľútosť.

Keď už všetci zišli dole a posadali si, Helena skúmavo hľadela na stôl, na ktorom bola polievková misa a ryba. Po týchto jedlách nasledovali ďalšie chody. Po dvoch týždňoch skromného jedla Mercy pri predstave tejto hostiny škváľalo v žalúdku.

„Celkom dobrá hostina. Jedávate vždy takto dobre?“ opýtala sa Helena.

„Nie, ale chceli sme, aby bolo vaše prvé jedlo tu špeciálne.“

„Aha.“

Mercy dodala: „Pani Timmonsová je s nami už celé roky a nedávno sme na matkinu radu prijali ešte jednu pomocnicu.“

„Dúfam, že tvoj otec zvýšil na domácnosť finančnú podporu.“

Prekvapilo ju, že Helena položila túto otázku v spoločnosti.

„Viem, že plánuje.“

„George, musíš mu napísať. Nechcem, aby sa moje veno minulo na účty u mäsiara.“

„Áno, zlatko. Hneď mu napíšem.“

Pri ďalšom chode zmenila Matilda tému.

„George, čo budeš teraz, keď ste sa vrátili do Anglicka, robíť?“

Helena sa usmiala. „Očakávame veľké veci. Možno aj parlament.“

„Ach,“ zamrmlala Matilda pochybovačne.

Helena vidličkou štuchla do povädnutého pudingu. „Toto má byť yorkshirský puding?“

„Áno. Je urobený na tvoju počesť.“

Helena nevyzerala nadšene a nepresvedčila ju ani omáčka s hrudkami.

Mercinu radosť z veľkej hostiny pokazila napätá atmosféra v miestnosti. A všimla si, že ani teta Matty toho veľa nezjedla.

Veci sa určite zmenia, keď si jeden na druhého zvyknú. Veď nakoniec, v posledných mesiacoch prežili toľko zmien, že určite vydržia aj túto. *Pokoj a radosť*, pripomínala si Mercy. *Zachovaj pokoj a radosť.*

KAPITOLA

DRUHÁ

Prvého marca si Mercy ovinula okolo pliec šál a vykľzla zadnými dverami. Kývla na pozdrav pánovi Basuovi, ktorý chystal kuchynskú záhradku na jarnú výsadbu, a potom otvorila bránku do parku. Svet sa prebúdzaľ zo zimy – začínali sa zelenať brečtany a mach, na konároch stromov sa objavovali prvé púčiky a popri múre zaliatom slnkom klíčila pokrčená rebarbora. Prvýkrát tento rok v dialke počula spievať škovránka.

Ivy Green pred očami zjarieval. Zastavila sa, aby sa zhlboka nadýchla čerstvého, chladného vzduchu, a tiež mala pocit, že sa premieňa.

Do parku vošiel muž s malým dievčatkom. Zarazila sa, keď v nich spoznala pána Drakea s Alice, jej bývalou žiačkou a chránenkyňou, ktorú si kedysi chcela adoptovať. Tí dvaja kráčali ruka v ruke, obidvaja mali kabát a klobúk a priateľsky sa rozprávali. Alice sa zasmiala na niečom, čo povedal. Mercy na chvíľu zastala, zadržala dych a nasávala tento pekný obraz. Tešilo ju to, no zároveň cítila bolestnú stratu. Alice však mala príliš rada, a preto jej v novom živote priala len to najlepšie.

Alice otočila hlavu a na tvári sa jej objavil široký úsmev. „Slečna Groveová!“ zamávala jej. Pozrela sa na pána Drakea, pustila jeho